

แฟรนไชส์ฉบับพิมพ์

THE WITCHER

SEASON OF STORMS

ฤดูกาลแห่งพายุ

ANDRZEJ SAPKOWSKI เขียน รณพร กุทอง แปล

ชุดออกนิยายแฟนตาซีที่นำไปสร้างเป็นซีรีส์ Netflix Original และเกมชื่อดังระดับโลก

“เป็นหนังสือที่แฟน ๆ The Witcher ทุกคนควรได้อ่าน
เพราะมันสนุกมาก...ขอแนะนำเลย”

-เว็บไซต์ **Fantasy Book Review**

“ถ้าคุณรักตัวละครในเรื่อง The Witcher
รวมถึงฉากและสไตล์การเขียนที่ชาญฉลาดอย่างสม่ำเสมอ
การอ่าน *ฤดูกาลแห่งพายุ* ย่อมถือเป็นวิธีการที่สนุก
และคุ้มค่าในการดำดิ่งสู่อดีต”

-เว็บไซต์ **tom's guild**

“ถ้าคุณเคยอ่าน The Witcher ภาคหลักมาแล้ว
คุณจำเป็นต้องอ่านหนังสือเล่มนี้
เพื่อเพิ่มบริบทและรับประสบการณ์อย่างเต็มที่”

-เว็บไซต์ **Talking Pulp**

“สำหรับแฟนตัวยง
และผู้สนใจซีรีส์แนวแฟนตาซีดั้งเดิม
ฉันขอแนะนำให้อ่านเรื่องนี้”
-เว็บไซต์ Elitist Book Reviews

“ถ้าคุณชอบ The Witcher
หนังสือเล่มนี้จะไม่ทำให้ผิดหวังแน่นอน!
ขอให้คะแนนหนังสือเล่มนี้ 5 เต็ม 5 ดาวเลย”
-เว็บไซต์ Amanda's Book Review

แปลโดยสำนักพิมพ์

The Witcher ฤดูกาลแห่งพายุ Season of Storms

Andrzej Sapkowski

เขียน

ธนพร ภูทอง

แปล

ก ล ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ข้าหวังว่าเจ้าจะได้อ่านจดหมายฉบับนี้
ขณะที่ยังมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและอารมณ์ปลอดโปร่งดี
และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกสิ่งจะเป็นไปดังที่เจ้าปรารถนา
-อันเดรย์ ชาฟคอฟสกี

The Witcher ฤดูกาลแห่งพายุ
Season of Storms

แปลวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   **แปลวสำนักพิมพ์**

Sezon burz

© by Andrzej Sapkowski, 2013

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency and Big Apple Agency Inc.

Jacket design and illustration: Isabelle Hirtz, Inkcraft in cooperation with Oswin Neumann

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําสําคั ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5696-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ สุททพันธุ์ ปัญชังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รวิวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล • บรรณาธิการต้นฉบับ อาทรี วนิชตระกูล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ชวัญ เปรมิกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือภาคพิเศษของชุด The Witcher เล่มนี้จะพาผู้อ่านทุกท่านย้อนกลับไปสู่เรื่องราวก่อนที่สงครามและความวุ่นวายทั้งหลายจะอุบัติขึ้นเป็นการเดินทางครั้งพิเศษ ปิดท้ายมหากาพย์แฟนตาซีที่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในเรื่องที่ดีที่สุดแห่งศตวรรษที่ 21 อย่างสนุกสนานและเข้มข้นถึงแก่น

เรื่องราวจะเล่าถึงการผจญภัยของวิทเซอร์ในการต่อสู้กับความชั่วร้ายเพื่อชิงดาบคู่กายกลับคืนมา แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้หนังสือเล่มนี้พิเศษและต่างจาก The Witcher ภาคหลักโดยสิ้นเชิงก็คือ เรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบจะเกี่ยวพันกับเกรอลท์โดยตรง ไม่ใช่ซีริ เยนเนเฟอร์ หรือใครอื่นใด ผู้อ่านทุกท่านจึงจะได้เห็นทั้งความคิดและฝีมือการต่อสู้อันยอดเยี่ยมของเกรอลท์แห่งริเวียอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้คุณซาวคอฟสกียังวางโครงเรื่องของเล่มนี้ไว้อย่างประณีต มีจุดพลิกผันและจุดพีคที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง เสริมความพิเศษของเรื่องนี้ได้อย่างดีเยี่ยม

บัดนี้เราได้เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายของหนังสือชุดนี้กันแล้ว แพรวสำนักพิมพ์ภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่มีส่วนในการนำวรรณกรรมแฟนตาซีชุด The Witcher มาเผยแพร่สู่สายตาของนักอ่านชาวไทย และเราก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะปล่อยใจโลดแล่นไปกับโลกแห่งวิทเซอร์พร้อมด้วยหัวใจที่เต้นแรง เลือดสูบฉีดด้วยความตื่นเต้น เหมือนที่หนังสือชุดนี้ได้สร้างความประทับใจให้นักอ่านทั่วโลกมาแล้ว

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

นับตั้งแต่ได้ทำความรู้จักและสัมผัสนิยายในชุด The Witcher มา เวลาที่ล่วงเลยมาเกือบจะสองปีเข้าไปแล้ว ซึ่งถึงแม้มันจะฟังดูยาวนาน แต่เอาเข้าจริงก็เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น รู้ตัวอีกที เราก็ต้องโบกมือลา เกรอิลท์และผองเพื่อนเสียแล้ว

สำหรับผู้แปล นิยาย The Witcher ไม่ใช่แค่เพียงนิยายที่อ่านเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่มันยังช่วยมอบโอกาสให้ผู้แปลได้ทำความรู้จักกับที่ ๆ นักแปลและทีมงานจากกองบรรณาธิการอีกหลายท่าน รวมไปถึงได้ทำความรู้จักกับแฟน ๆ ที่ติดตามซีรีส์ The Witcher มาโดยตลอดอีก ซึ่งนับว่าเป็นโอกาสที่หาพบได้ยากมาก ๆ ต้องขอขอบคุณทุกท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

ในส่วนส่วนตัวเนื้อเรื่องนั้น นิยาย The Witcher ในเล่มนี้จะพาเรา ย้อนกลับไปยังอดีตอีกครั้ง ผู้อ่านจะได้ทำความรู้จักกับตัวละครที่ลึ้นใจ ไปแล้วในเส้นเรื่องหลัก ได้พบกับตัวละครเก่า ๆ อีกครั้ง และที่สำคัญก็คือ จะได้รู้เรื่องราวเพิ่มเติมต่อจากตอนจบของเล่มที่แล้วอีกเล็กน้อยด้วยค่ะ

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหากภาพย่นเรื่องนี้จะสามารถทำให้ผู้อ่านรัก และหลงใหลในโลกกับตัวละครที่คุณซาฟคอฟสกีสร้างขึ้นมาได้ ขอขอบคุณทุกท่านจริง ๆ ที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันจนถึงเล่มนี้ค่ะ!

ธนพร ภูทอง

จงอย่าหักหาญกับเหล่าปีศาจ มิฉะนั้นท่านอาจกลายเป็นมารร้ายเสียเอง
และหากท่านมองลงไปใโนเวลี นราก็จะจ้องกลับมาเช่นกัน

เหนือกว่าดีและชั่ว โดย ฟรีดริค นิตเช

จงอย่า

ข้าคะหนึ่งว่าการมองลงไปยังชุมชนรอกเวจินั้นช่างเป็นการกระทำที่โง่งมแล้วสินดี
เพราะโลกนี้ยังมีสิ่งควรค่าแก่การจ้องมองยิ่งกว่าตั่งมากมาย

บทกวีครึ่งศตวรรษ โดย แดนดีโลออน

ครอโยบา

บทที่หนึ่ง

มันมีชีวิตอยู่

เพียงเพื่อฆ่า

มันทอดกายอยู่บนพื้นทรายอันอบอุ่นด้วยแสงอาทิตย์

มันสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่ส่งผ่านมาตามเส้นขนและอวัยวะจับสัมผัสรูปร่างคล้ายหนวด แม้แรงสั่นสะเทือนนั้นจะยังอยู่ห่างออกไป ทว่าเจ้าอีตริอร์ก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนและถี่ถ้วน มันจึงไม่เพียงระบุทิศทางและความเร็วในการเคลื่อนที่ของเหยื่อได้ แต่ยังสามารถกะน้ำหนักได้ด้วย น้ำหนักของเหยื่อนับว่ามีความสำคัญกับมันอย่างยิ่งยวด เช่นเดียวกับสัตว์นักล่าส่วนใหญ่ซึ่งมีสายพันธุ์ใกล้เคียงกัน เพราะการย่องติดตาม จู่โจม และไล่ล่าเหยื่อ ย่อมหมายถึงการสูญเสียพลังงานในตัวซึ่งต้องใช้ค่าความร้อนของเหยื่อมาชดเชย ฉะนั้นหากเหยื่อมีขนาดตัวเล็กเกินไป สัตว์นักล่าส่วนใหญ่ที่มีสายพันธุ์ใกล้เคียงกับมันจึงมักไม่จู่โจม แต่ไม่ใช่เจ้าอีตริอร์ เพราะมันไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อกินและสืบสกุลต่อ มันไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อการนั้น

มันมีชีวิตอยู่เพื่อฆ่า

มันขยับแขนขาไปมาด้วยความระมัดระวังขณะไต่ออกมาจากโพรงคลานผ่านเหนือซากตอไม้เน่าเปื่อย ข้ามผ่านที่โล่งกว้างไปได้ด้วยการกระโดดเพียงสามครั้ง ก่อนพุ่งทะยานเข้าไปในพุ่มไม้ซึ่งปกคลุมด้วยดงต้นเฟินและหายลับไปกลางพุ่มไม้นั้น มันเคลื่อนไหวอย่างว่องไวและไร้เสียง แม้ขณะวิ่งและกระโจนโผนผกราวกับเป็นตุ๊กแตนตัวใหญ่อยู่

มันทิ้งตัวดิ่งลงไปในพุ่มไม้แล้วแนบเปลือกส่วนท้องที่มีลักษณะเป็น

ปล้องๆ เข้ากับผืนดิน แรงสะท้อนจากพื้นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ส่วนแรงกระตุ้นที่ส่งผ่านมาตามเส้นขนและอวัยวะรับรู้ความรู้สึกของเจ้าอีตริอร์ก็เริ่มก่อรูปร่างเป็นมโนภาพ เป็นแผนการ บัดนี้มันรู้แล้วว่าควรเข้าหาเหยื่อจากทางไหน ควรเข้าไปขวางทางเหยื่อไว้ตรงจุดใด ควรใช้วิธีไหนบังคับให้เหยื่อหนีไป จะโฉบเข้าไปไล่เหยื่อจากด้านหลังอย่างไร จูโจมเข้าไปจากความสูงระดับไหน และใช้ขากรไรไกรที่คมดุจใบมีดฉีกร่างเหยื่ออย่างไร แรงสะท้อนและแรงกระตุ้นนั้นทำให้มันสุขสำราญยิ่ง เป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่เหยื่อแตกตื่นอยู่ใต้ร่าง ทั้งยังกระตุ้นให้เจ้าอีตริอร์เคลิ้มฝันเหมือนตอนที่ลี้มรสเลื้อยร่อนๆ ของเหยื่อ เช่นเดียวกับความรู้สึกปีติยินดียามเสียงหวีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังแทรกขึ้นมากลางอากาศ ร่างของมันสั่นสะท้านเล็กน้อย ก้ามน้อยใหญ่บนกายขยับอ้าๆ หุบๆ

แรงสั่นสะท้อนในผืนดินทวีความชัดเจนและหลากหลาย บัดนี้เจ้าอีตริอร์รู้แล้วว่าเหยื่อมีมากกว่าหนึ่งตัว อาจจะสามหรือไม่กี่สี่ สองตัวในนั้นทำให้พื้นดินเขยตัวตามปกติ ทว่าแรงสั่นจากตัวที่สามบ่งบอกถึงขนาดและน้ำหนักตัวเล็กจิ๋ว ขณะเดียวกันเหยื่อตัวที่สี่ซึ่งหากมีอยู่จริงก็ก่อให้เกิดแรงสะท้อนที่ค่อนข้างผิดปกติ ทั้งอ่อนแรงและชักช้า เจ้าอีตริอร์หยุดเคลื่อนไหว เกร็งกาย แล้วยื่นหนวดออกมาเหนือกอหญ้าเพื่อตรวจดูทิศทางการเคลื่อนไหวของอากาศ

ในที่สุดแรงสะท้อนในผืนดินก็ส่งสัญญาณที่เจ้าอีตริอร์รอคอย เหยื่อแยกจากกันแล้ว และหนึ่งในนั้นซึ่งตัวเล็กที่สุดก็ดูเหมือนจะถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ส่วนตัวที่สี่หรือเจ้าเหยื่อแสนประหลาดหายตัวไปแล้ว สัญญาณที่สัมผัสได้คงเป็นของปลอม เป็นแค่คลื่นสะท้อนเท่านั้น เจ้าอีตริอร์จึงไม่สนใจอีกต่อไป

เหยื่อร่างเล็กยิ่งเคลื่อนไหวออกจากเหยื่ออื่นๆ แรงสะท้อนในผืนดินรุนแรงมากขึ้นและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เจ้าอีตริอร์เกร็งขาหลังติดร่างขึ้น และกระโจนโผนออกไป

เด็กหญิงตัวน้อยหวีตริ่งลั่นจนแทบแก้วหู แต่แทนที่จะวิ่งหนีไป นางกลับยืนนิ่งอยู่กับที่พลางแหกปากไม่หยุด

วิทเซอร์พุ่งไปหานางพลางชักดาบออกมากลางอากาศ แต่แล้วก็ตระหนักได้ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เขาถูกหลอกเสียแล้ว

ชายคนหนึ่งที่ตั้งรถลากบรรทุกมัดฟืนกริโตร้องลั่น ร่างลอยสูงขึ้นกลางอากาศถึงหกฟุตต่อหน้าต่อตาเกรอลท์ หยาดเลือดพ่นทะลักออกมาเป็นสาย และแล้วเขาก็ร่วงลงมาเพียงเพื่อจะลอยสูงขึ้นไปอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้ร่างที่ถูกผ่าแยกเป็นสองส่วนมีหยาดเลือดพุ่งพรวดออกมา เขาหยุดร้องแล้ว คราวนี้ถึงทีสตรีนางหนึ่งกริโตร้องแทบแก้วหู ร่างแข็งนิ่งและติดตรึงอยู่กับที่ด้วยความหวาดกลัวไม่ต่างอะไรจากบุตรสาวของนาง

แม้ไม่เชื่อว่าตนจะทำได้ แต่วิทเซอร์ก็ช่วยนางสำเร็จ เขากะโจนและผลักอย่างแรง ทำให้ร่างเปื้อนเลือดของสตรีผู้นั้นกระเด็นออกจากเส้นทางจนเข้าไปในป่า กลางดงต้นไม้เพิมมากมาย ทว่าในช่วงวินาทีนั้นเขาพลันตระหนักได้ว่าครั้งนี้เขาถูกหลอกด้วยอุบายอันมีเล่ห์กลอีกจนได้ เพราะขณะนี้เงาร่างสีเทาแบนราบที่มีแขนขาจำนวนมากและว่องไวเป็นพิเศษเคลื่อนตัวออกห่างจากรถลากและเหยื่อคนแรกของมัน แล้วพุ่งทะยานไปยังเหยื่อรายถัดไป ซึ่งก็คือเด็กหญิงตัวน้อยที่ยังคงกริโตร้องลั่น เกรอลท์จึงรีบเร่งฝีเท้าตามเจ้าอีตรือรี่ไป

หากนางยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาก็คงไปถึงไม่ทันกาล ทว่าเด็กหญิงคนนั้นตึงสติกลับมาได้และออกวิ่งอย่างบ้าคลั่ง กระนั้นเจ้าสัตว์ประหลาดตัวสีเทาที่คงจะไล่ตามจนทัน มันจะสังหารนางและหันหลังกลับมาจัดการกับสตรีอีกคนสำเร็จ เหตุการณ์ทั้งหลายนี้จะต้องบังเกิดขึ้นแน่นอน หากไม่ใช่เป็นเพราะวิทเซอร์

เขาไล่ตามเจ้าอสุรกายไปจนทันและติดกายขึ้น ก่อนจะใช้สันเท้ากดขาหลังข้างหนึ่งของมันไว้ และหากเขาไม่กระโดดหลบไปด้านข้างในตอนนั้น เขาก็คงเสียขาไปข้างหนึ่งแล้ว เพราะจู่ๆ เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวสีเทาก็บิดร่างมาด้วยความคล่องแคล่วว่องไวผิดธรรมชาติ แล้วก้ามทรงโค้ง

ก็จับนับเข้าหากัน เจียดเส้นผมเขาไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ก่อนที่วิทเซอร์จะทันทรงตัวได้อีกครั้ง มันก็ติดตัวขึ้นจากพื้นและโจมตีเข้าใส่เกรอลท์เหวี่ยงดาบฟันเป็นวงกว้างอย่างไร้จุดหมายอันเป็นการป้องกันตัวเองตามสัญชาตญาณ ซึ่งไม่อาจทำให้มันบาดเจ็บ แต่ก็ผลักเจ้าสัตว์ประหลาดออกไปได้สำเร็จ ขณะนี้เขาเป็นฝ่ายเหนือกว่าแล้ว

เขาดีดกายขึ้นแล้วกระโจนเข้าใส่เจ้าสัตว์ประหลาดขณะเหวี่ยงดาบ โดยหันหลังมือออก ผ่าเปลือกแข็งบริเวณส่วนอกและหัวแขนๆ แยกจากกัน ก่อนที่เจ้าสิ่งมีชีวิตซึ่งกำลังงงงวยอยู่จะเรียกสติกลับมาได้ การจู่โจมครั้งที่สองก็พัดเข้าใส่จนขากรรไกรล่างซ้ายหลุด เจ้าอสูรกายจู่โจมกลับด้วยการเหวี่ยงขาไปมา พยายามใช้ขากรรไกรที่เหลืออยู่ขวิดเขาเหมือนวัวป่า วิทเซอร์จึงตัดมันออกเช่นกัน เขาฟันก้ามหน้าข้างหนึ่งของเจ้าอิดร็อร์ออก โดยการเหวี่ยงดาบกลับหลังอย่างว่องไว จากนั้นจึงตวัดดาบฟันเข้าใส่บริเวณอกและหัวของมันอีกครั้ง

ในที่สุดเจ้าอิดร็อร์ก็รู้ตัวเสียว่ามันตกอยู่ในอันตรายและต้องรีบหนี รีบหนีไปให้ไกลจากที่นี่ หาดที่กำบัง หาสถานที่หลบซ่อน มันมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อฆ่า แต่หากมันจะสังหารใครได้ อวัยวะใหม่ก็ต้องงอกออกมาเสียก่อน มันต้องหนี...หนี...

วิทเซอร์ไม่ยอมให้มันทำเช่นนั้น เขาไล่ตามจนทัน ก่อนจะเหยียบลงไปบริเวณด้านหลังส่วนอก แล้วสะบัดดาบเข้าใส่มันด้วยความรุนแรงจากด้านบน ในครั้งนี้กระตองอำอออกจนได้ ของเหลวสีเขียวข้นพุ่งทะลักและหลังไหลออกมาจากบาดแผล เจ้าปีศาจดินพล่านไปมา แขนขาฟาดกระทบพื้นอย่างควบคุมไม่อยู่

เกรอลท์ฟันดาบเข้าใส่อีกครั้ง และในครั้งนี้นเขาก็สะบัดหัวแขนๆ หลุดออกจากร่างได้สำเร็จ

เขาหอบหายใจหนักหน่วง

เสียงฟ้าผ่าดังแว่วมาจากกระยะไกล เสียงสายลมคำรามและท้องฟ้า

ที่มีดีครึ่งลงเรื่อยๆ บ่งบอกว่าพายุกใกล้เข้ามาแล้ว

อัลเบิร์ต สมุลกา เจ้าหน้าที่ระดับสูงภายในท้องถิ่นที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งมาหมาดๆ ทำให้เกรอลท์หวนนึกถึงลูกสวิตตั้งแต่แรกเจอ เขามีรูปร่างอ้วนล่ำ สกปรก หนัสนา และดูค่อนข้างห้าวทึบ พูดอีกอย่างก็คือเขาไม่ได้ดูแตกต่างไปจากเสมียนประจำท้องถิ่นรายอื่นๆ ที่เกรอลท์เคยรับมือด้วยเลย

“ดูเหมือนจะจริงสินะ” เจ้าหน้าที่ระดับสูงกล่าว “ที่ว่าไม่มีใครจัดการกับปัญหาได้เก่งกาจไปกว่าวิทเซอร์ โจนาส บรรพบุรุษของข้ากล่าวชื่นชมเจ้าไว้มากทีเดียว” เขาเอ่ยต่อหลังผ่านไปครู่หนึ่งโดยไม่รอตอบปฏิเสธจากเกรอลท์ “แต่ข้าคิดว่าเขาโกหก ข้าหมายถึงข้าไม่เคยเชื่อเขาสนิทใจเลย ข้ารู้ดีว่าบางทีเรื่องราวต่างๆ ก็พัฒนาจนกลายเป็นเทพนิยายได้ โดยเฉพาะเรื่องเล่าในหมู่บ้านธรรมดาทั่วไป เพราะพวกนั้นมักพูดถึงปาฏิหาริย์หรือสิ่งมหัศจรรย์ หรือไม่ก็วิทเซอร์ที่มีพลังเหนือมนุษย์ แล้วดูตอนนี้สิ กลายเป็นว่ามันเป็นความจริงเสียอย่างนั้น มีผู้คนนับไม่ถ้วนต้องตายจากไปในป่าเบื้องหลังแม่น้ำเล็กๆ นั้น และเพราะเส้นทางสายนั้นเป็นทางลัดที่จะพาไปยังเมืองได้ เจ้าพวกโง่ทั้งหลายจึงมักเลือกเดินทางไปทางนั้น...เลือกเดินไปหาหาวะสุดท้ายโดยไม่สนใจคำเตือนใดๆ ทุกวันนี้ชะตากรรมเวียนอยู่ในที่รกร้างหรือเดินทางผ่านป่าใหญ่ไม่ใช่เรื่องสมควรทำสักเท่าไร เพราะไม่ว่าจะที่ไหนก็มีแต่พวกสัตว์ประหลาดกับสัตว์กินคนอยู่เต็มไปหมด เหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวแบบนี้เพิ่งเกิดขึ้นที่เนินเขาบูโคแห่งเทเมเรียไปหมาดๆ ผิดกินซากเผ่าซิลแวนตอนหนึ่งเพิ่งสังหารคนในชุมชนเผ่าถ่านไปกว่าสิบห้าคน ชุมชนที่ว่ำนั้นมีชื่อว่าโรโกวิชนา เจ้าก็คงเคยได้ยินมาเหมือนกันใช่ไหม นี่เป็นเรื่องจริงนะ ให้สาบานเลยก็ได้ ว่ากันว่าพวกจอมเวทก็ออกไปตรวจสอบที่นั่นแล้ว เอาเถอะ เล่าเรื่องราวกันมามากพอแล้ว ถึงอย่างไรในตอนนี้องค์กรก็ปลอดภัยดี ต้องขอบคุณเจ้านั่นแหละ”

เขาหยิบหีบใส่ของใบหนึ่งออกมาจากลิ้นชัก กางแผ่นกระดาษลงบนโต๊ะ แล้วจุ่มปากกาขนนกลงในขวดหมึก

“เจ้าเคยให้สัญญาไว้ว่าจะฆ่าปีศาจนั้นให้” เขาเอ่ยโดยไม่ย่นย่อขึ้น

“ดูเหมือนเจ้าไม่ได้หกลอกซ่านะ ถึงเจ้าจะเป็นพวกคนจร แต่ก็เป็นคนที่รักษาคำพูด...แล้วเจ้าก็ช่วยชีวิตคนพวกนั้นเอาไว้อีก ผู้หญิงกับเด็กนั้นนะ พวกนั้นได้เอ่ยขอบคุณเจ้าบ้างไหม ได้แสดงท่าทีสำนึกในบุญคุณเจ้าบ้างหรือเปล่า”

ไม่เลย วิทเซอร์ชอบรามแน่น เพราะพวกนางยังไม่รู้สึกรู้สีกตัวด้วยซ้ำ และข้าก็คงไปจากที่นี่แล้วก่อนพวกนางจะทันได้สติ ก่อนจะได้คิดว่าข้าใช้พวกนางเป็นเหยื่อด้วยความถือดีทะนงตัวว่าข้าช่วยชีวิตทั้งสามคนได้ ข้าจะรีบไปจากที่นี่ก่อนเด็กผู้หญิงคนนั้นได้สติ ก่อนที่นางจะเข้าใจได้ว่า ข้าต่างหากที่มีความผิดโทษฐานทำให้นางกำพร้าพ่อ

เขารู้สึกแย่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าต้องเป็นเพราะน้ำอมฤตที่เขาดื่มเข้าไป ก่อนการต่อสู้แน่ๆ ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน

“เจ้าสัตว์ประหลาดนั้นน่าขยะแขยงซะมัด” เจ้าหน้าที่ระดับสูงโรยทรายจำนวนหนึ่งใส่กระดาษาแล้วสะบัดลงไปบนพื้น “ตอนที่พวกนั้นเอาซากมาที่นี่ ข้าก็ไปดูมาเหมือนกัน...มันคือตัวอะไรกัน”

เกอรอลท์ไม่มั่นใจในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่คิดจะเผยความไม่รู้ของตนให้เขาเห็น

“พวกอาร์คโนมอร์ฟนะ”

อัลเบิร์ต สมุลกา ขยับริมฝีปาก พยายามทวนคำที่ว่าอย่างไร้ผล

“โอ๊ย ช่างเถอะ ไหนๆ เรื่องก็จบแล้ว เจ้าใช้ดาบจัดการมันหรือด้วยดาบนั่นนะรี ขอข้าดูหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้”

“เฮ้ คงเพราะมันมีเวทมนตร์อยู่สินะ แคมต้องเป็นของสำคัญมากแน่ๆ...เป็นของมีค่ามาก...ให้ตายสิ มัวมานั่งอ้าปากค้างกันอยู่ได้ ทั้งที่เวลากำลังผ่านไปแท้ๆ พองานเสร็จแล้วก็ถึงเวลารับค่าตอบแทน แต่ก่อนอื่นต้องทำตามพิธีก่อน ประทับตราของเจ้าลงบนใบเสร็จนี้สิ ข้าหมายถึงจะกากบาทหรืออะไรก็ได้”

วิทเซอร์รับใบเสร็จมาจากสมุลกาแล้วเอาขึ้นส่องไฟ

“ดูเจ้าหมอนี่สิ” เจ้าหน้าที่ระดับสูงส่ายศีรษะพลางทำหน้าบึ้ง

“อะไรกัน อ่านออกหรือ”

เกรอลท์วางแผ่นกระดาษลงบนโต๊ะ แล้วพลิกมันไปทางเจ้าหน้าที่
“ในเอกสารนี้มีข้อผิดพลาดนิดหน่อย” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา
และสงบนิ่ง “เราตกลงกันไว้ที่ห้าสิบลคราวน์ แต่ในนี้เขียนไว้ว่าแปดสิบ”

อัลเบิร์ต สมุสกา ประธานมือเข้าหากันแล้วพักค้างไว้บนนั้น

“นั่นไม่ใช่ข้อผิดพลาด” เขาลดเสียงลงเช่นกัน “แต่เป็นของที่ระลึก
แทนคำขอบคุณต่างหาก เจ้าสังหารอสูรกายนั้นได้ และข้าก็มั่นใจว่ามัน
ต้องเป็นงานโหดหินใช้อยู่...ฉะนั้นจำนวนเงินเท่านี้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก...”

“ข้าไม่เข้าใจ”

“ไม่เอาনা อย่าทำไร่เคียงสาไปหน่อยเลย เจ้าพยายามบอกข้าว่า
ตอนที่โจนาสยังรับหน้าที่อยู่ เขาไม่เคยออกไปเสร็จแบบนี้ให้เจ้าไร่
ข้าสาบานเลยว่า—”

“สาบานอะไร” เกรอลท์เอ่ยแทรก “ว่าเขาแอบเพิ่มจำนวนเงิน
ในใบเสร็จเอาเอง แล้วก็เอาเงินที่ได้จากในท้องพระคลังมาแบ่งกับข้าแบบ
ครั้งๆ หรือ”

“ครั้งๆ ไร่” เจ้าหน้าที่ระดับสูงยืมเยาะ “อย่าเพิ่งได้ใจไปหน่อยเลย
วิทเซอร์ อย่าเพิ่งได้ใจไป เจ้าคิดว่าตัวเองสำคัญขนาดนั้นเชียวไร่ เจ้าจะได้รับ
ส่วนต่างแค่หนึ่งในสามเท่านั้น ซึ่งก็คือสิบลคราวน์ แค่นั้นก็ถือเป็นกำไร
อย่างงามสำหรับเจ้าแล้ว ข้าต่างหากที่สมควรได้กำไรนั้น ส่วนหนึ่ง
ก็เพราะหน้าที่การงานของข้า เจ้าหน้าที่รัฐควรมีเงินให้มากๆ เข้าไว้ เพราะ
ยิ่งเจ้าหน้าที่คนนั้นร่ำรวยเท่าไร่ เขตปกครองของเขาก็จะยิ่งมีชื่อเสียง
มากขึ้นเท่านั้น แต่คนอย่างเจ้าจะไปรู้อะไร แล้วข้าก็ชักจะเริ่มรำคาญ
การสนทนานี้แล้วด้วย ตกลงเจ้าจะเซ็นหรือไม่”

เมื่อดนตกระทบลงบนหลังคา ข้างนอกฝนตกหนัก ทว่าเสียงฟ้า
คำรามกลับเงียบไป เป็นสัญญาณว่าพายุได้เคลื่อนผ่านไปแล้ว

บทค้น

สองวันต่อมา

“เข้ามาใกล้อีกหน่อยสิ มาตาม” เบโลอัน กษัตริย์แห่งเคอแร็ค กวักมือด้วยท่าที่เกมบ้งคับ “เข้ามาใกล้อีกหน่อยสิ! บรืวารเอ๋ย! ไปยก แก้อ้อมา!”

เพดานทรงโค้งของห้องโถงแห่งนี้ประดับประดาด้วยจิตรกรรมปูนเปียกรูปเรือแล่นลมอยู่ในทะเล รายล้อมด้วยเหล่าเงือก ฮิปโปแคมปัส¹ และสิ่งมีชีวิตรูปร่างคล้ายลอบสเตอร์ ส่วนจิตรกรรมปูนเปียกบนผนัง ฟากหนึ่งเป็นรูปแผนที่โลกซึ่งดูราวภาพฝัน ดังที่คอรัลลึงเกตเห็นมานานแล้วว่าตำแหน่งที่ตั้งของแผ่นดินและท้องทะเลในแผนที่แทบไม่มีส่วนคล้ายกับตำแหน่งในโลกจริงๆ เลย ทว่าก็เจริญตาและมึนสนิยมดี

แต่กลับใช้สองคนช่วยกันลากเก้าอี้สลักลายตัวหนักมาตั้งให้ จอมเวทหญิงหย่อนกายลงนั่งพร้อมวางมือทั้งสองข้างไว้บนที่เท้าแขนเพื่อให้กำไลประดับทับทิมดูโดดเด่นสะดุดตาและไม่พ้นไปจากสายตาขององค์ราชา บนเรือนผมที่จัดแต่งเป็นทรงของนางมีรัดเกล้าทับทิมขนาดเล็กประดับไว้ เช่นเดียวกับสร้อยทับทิมในคอเสื้อกระโปรงชุดทรงผ่าแหลม ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้ราชสำนักได้เชยชมโดยเฉพาะ นางต้องการให้พวกเขาประทับใจ

¹ สัตว์วิเศษในเทพปกรณัม เป็นม้าทะเลที่มีท่อนบนเป็นม้า ท่อนล่างเป็นปลา มีเกล็ดและหางโค้งเหมือนหางเงือก

และนางก็ทำสำเร็จเสียด้วย ราชาบะโลฮันเอาแต่จ้องมองนางตาค้าง แม้จะไม่แนชตนักก็ตามว่าเขามองเม็ดทับทิมหรือร่องอกนางกันแน่

อาจกล่าวได้ว่าเบโลฮัน บุตรแห่งออสมิกนั้นเป็นกษัตริย์รุ่นแรก บิดาของเขาหาเงินได้จากการค้าขายทางทะเลค่อนข้างมาก แถมยังอาจหาเพิ่มได้อีกเล็กน้อยจากการเป็นโจรสลัด เมื่อจัดการคู่แข่งและถือเอกลิทธิในการค้าขายตามแนวชายฝั่งได้สำเร็จ ออสมิกจึงตั้งตนเป็นราชา และเนื่องจากการสถาปนาตนเองในครั้งนี้เพียงแต่ทำให้สถานะความเป็นอยู่เดิมเป็นทางการขึ้นเท่านั้น มันจึงไม่ก่อให้เกิดการโต้แย้งหรือหักท้วงใดๆ แม้จะมีสงครามส่วนตัวและการต่อสู้เล็กน้อยเกิดขึ้นประปราย แต่ออสมิกก็ไกลเกลี่ยเหตุขัดแย้งบริเวณชายแดนและปัญหาเรื่องเขตอำนาจที่มีกับดินแดนเพื่อนบ้านอย่างเวอร์เดนและซิดาริสได้ เคอเร็คจึงมีจุดเริ่มต้นและสุดสิ้นสุดของเขตแดน รวมถึงมีการกำหนดตัวผู้ปกครองด้วย เนื่องจากเขาเป็นผู้ปกครองดินแดนแถบนั้น เขาจึงเป็นราชันที่คู่ควรกับตำแหน่ง นอกจากนี้ตามกฎหมายที่แบ่งอำนาจและยศสถาบรรดาศักดิ์ย่อมส่งผ่านจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก จึงไม่มีใครแปลกใจที่เมื่อออสมิกสิ้นชีวิต เบโลฮันก็ได้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากบิดา และแม้ออสมิกจะเคยยอมรับว่าเขามีบุตรชายอื่นๆ อยู่อีกอย่างน้อยก็สี่คน แต่ทั้งหมดได้ประกาศสละสิทธิ์ในการครองบัลลังก์ แถมว่ากันว่าหนึ่งในนั้นยังทำด้วยความสมัครใจ ฉะนั้นแล้วเบโลฮันจึงได้ครองเคอเร็คมากกว่ายี่สิบปี ทั้งยังได้รับรายได้จากการต่อเรือ การขนส่งสินค้า การประมง และอาชีพโจรสลัดที่สืบทอดต่อกันมาในตระกูลอีกด้วย

และบัดนี้ราชาบะโลฮันที่อยู่บนบัลลังก์ยกพื้นสูง บนศีรษะสวมหมวกขนเซเบิลทรงสูง และถือคทาไว้ในมือข้างหนึ่ง ก็กำลังรับการเข้าเฝ้าด้วยท่าทางสง่างามดั่งดวงมุลลัตร์บนก้อนมุลลว

“มาตามลิตตา เนย์ด ที่รัก” เขาทักนาง “จอมเวทหญิงลิตตา เนย์ด ผู้เป็นที่รักของข้า ในที่สุดก็กรุณามาเยือนเคอเร็คอีกครั้งแล้วหรือ ครี้งนี้คงจะอยู่ยาวเหมือนเดิมใช่หรือไม่”

“อากาศริมทะเลดีต่อข้ามากทีเดียว” คอรัลยกขาขึ้นไขว่ห้างอย่าง

ยั่วเย้า เผยให้เห็นร่องเท้าหุ้มข้อสันสูงที่ทำจากไม้ก๊อก “หากท่านจะอนุญาต”

องค์ราชาชำเลื่องมองบุตรชายทั้งสองที่นั่งอยู่ข้างกาย ทั้งคู่เป็นชายร่างสูงเพรียว ต่างจากบิดาที่แม้จะผอมบางและแข็งแรงแต่ไม่ค่อยสูงนัก มีหน้าซำทั้งสองยังคงดูไม่เหมือนพี่น้องกันเลย บุตรชายคนโตนามเอ็กมันด์นั้นมีเส้นผมสีดำดั่งชนกา ในขณะที่แซนเดอร์ผู้น้องมีเส้นผมสีบลอนด์อ่อนเกือบขาว ทั้งสองมองลิตตาด้วยสายตาเบื่อหน่าย เห็นได้ชัดว่าคงหงุดหงิดที่จอมเวทหญิงได้รับสิทธิ์ให้มานั่งอยู่ต่อหน้าองค์ราชา ในขณะที่พวกเขาต้องมานั่งเป็นผู้ชม อย่างไรก็ตาม นางได้รับสิทธิ์นั้นมาอย่างถูกต้อง และมันก็ไม่ใช่ว่าใครจะดูถูกได้หากยังอยากเป็นอารยชนอยู่ ซึ่งบุตรชายของเบโลอันอยากให้คนทั้งหลายมองว่าตนเป็นผู้มีความเจริญแล้วอยู่พอดี

“เราอนุญาต” เบโลอันเอ่ยซ้ำๆ “แต่มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง”

คอรัลยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาตรวจดูเล็บด้วยท่าที่โอ้อวด เป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่านางไม่คิดสนใจเงื่อนไขของเบโลอันเลยสักนิด ทว่าองค์ราชากลับมองสัญญาณที่ว่าไม่ออก หรือหากมองออกก็ปกปิดได้มิดชิดทีเดียว

“เราได้ยินมาว่า” เขาพ่นลมหายใจด้วยความกรุ่นโกรธ “มาตามเนย์ตผู้ทรงเกียรติได้ปฐกฐาเวทมนตร์แจกจ่ายให้หญิงชาวบ้านที่ไม่อยากมีลูก รวมถึงให้ความช่วยเหลือเรื่องการทำแท้งแก่ผู้ที่ตั้งครรภ์ไปแล้วด้วย แต่สำหรับพวกเราชาวเคอแร็คนั้น การกระทำความผิดถือเป็นการผิดศีลธรรม”

“อิปโซ แพกโต (อันที่จริง) ท่านไม่อาจเรียกสิทธิ์ตามธรรมชาติของสตรี” คอรัลเอ่ยตอบ “ว่าเป็นสิ่งผิดศีลธรรมได้”

“สตรี” องค์ราชายึดร่างผ่ายผอมขึ้นบนบัลลังก์ “มีสิทธิ์เรียกร้องของขวัญจากบุรุษเพียงสองอย่างเท่านั้น ซึ่งก็คือบุตรสักคนในฤดูร้อนและร่องเท้าไยเปลือกไม้บางๆ ในฤดูหนาว ที่ต้องมีของขวัญสองอย่างนี้ก็เพื่อสงวนให้พวกนางอยู่แต่ในบ้าน เพราะบ้านเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับสตรีตามที่ธรรมชาติได้กำหนดไว้ หญิงที่อุ้มท้องและมีลูกเล็กเด็กแดงเกาะเลื้อยเกี่ยวกระโปรงต้องไม่ออกไปนอกบ้านหรือแม้แต่มีความคิดใดๆ ผู้ชายจะได้สบายใจ และผู้ชายที่สบายใจก็จะทำงานหนักเพื่อให้ราชาร่ำรวยและเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น ชายที่มั่นใจในकु่แต่งงานของตนและตราครุฑทำงาน

จนเหลือไหลไคลย้อย หรือก้มหน้าก้มตาทำมาหากิน ย่อมไม่เคยคิดอะไร
โง่ๆ เช่นนี้ แต่หากจู่ๆ มีใครบางคนมาบอกพวกผู้หญิงว่านางจะมีลูก
เมื่อไหร่ก็ได้ และถ้านางไม่ยอมก็มีไม่ต้องมี ที่สุดแล้วคนผู้นั้นยังเสนอวิธี
และเตรียมเครื่องไฮสไตไว้ให้พร้อมอีกด้วย หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ท่านหญิง
ผู้ทรงเกียรติเอ๋ย ความสงบเรียบร้อยในสังคมจะต้องเริ่มสั่นคลอนแน่นอน”

“ใช่แล้ว” องค์ชายแซนเดอร์เอ๋ยแทรกหลังคอยโอกาสมาพักใหญ่
“ถูกต้องที่สุด!”

“สตรีที่ไม่อยากเป็นแม่คน” เบโลอันพูดต่อ “หญิงที่ยังไม่ได้ตั้งครมภ์
ไม่ติดภาระเลี้ยงดู และไม่ถูกพ่อเด็กรังไว้ในบ้าน ไม่นานก็จะเกิดความ
กระหายทางเพศ เรื่องนี้ชัดเจนและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จากนั้นพวกผู้ชาย
ที่เป็นสามีก็จะสูญเสียความสมดุลทางจิตและไม่อาจทำให้สงบได้อีก
บางสิ่งบางอย่างจะผุดผื่นไปจากเดิม และความสุขที่เคยเคยมีก็จะเริ่ม
เน่าเหม็น ไม่สิ กลับกลายเป็นว่าความสุขและระบบระเบียบเหล่านั้นไม่มีอยู่
ตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำ โดยเฉพาะระเบียบวินัยที่ช่วยให้ทำงานหนัก
ในแต่ละวันได้ และในเมื่อข้ายังต้องพึ่งผลลัพธ์จากการทำงานหนักของ
พวกเขา ความคิดเช่นนี้จึงเป็นเหมือนการก้าวเท้าตรงไปสู่ความวุ่นวาย
ไปสู่การจลาจล การก่อกบฏ และการปฏิวัติ ยังไม่เข้าใจอีกหรือ เนย์ด
การมอบสารคุมกำเนิดให้พวกผู้หญิง หรือจัดหาวิธีการทำแท้งให้พวกนาง
ก็ไม่ต่างอะไรกับการบ่อนทำลายระเบียบวินัยทางสังคม และยุยงให้เกิด
การจลาจลกับการปฏิวัติเลย”

“ใช่แล้ว” แซนเดอร์ขัด “ถูกต้อง!”

ลิตตาไม่สนใจการแสดงออกถึงอำนาจและความเผด็จการของเบโลอัน
เลยสักนิด นางรู้ว่าด้วยฐานะจอมเวทหญิงของนาง องค์ชายย่อมไม่อาจ
ทำอะไรนางได้นอกจากการพูดชมชู้ อย่างไรก็ตามนางยังตัวเองไม่ให้พูด
เตือนสติเขาออกไปตรงๆ ว่าสิ่งต่างๆ ในราชอาณาจักรผุดผื่นและ
เน่าเหม็นมาได้พักใหญ่แล้ว และระเบียบวินัยที่ว่าก็แทบจะไม่มีอยู่เลย
ส่วน ‘ความสุขสม’ ที่ผู้คนรู้จักก็เป็นเพียงโสเภณีในช่องริมท่าเรือที่ใช้ชื่อเรียก
แบบเดียวกัน และการนำเรื่องผู้หญิงกับความเป็นแม่ หรือความเกลียดชัง

ที่มีต่อความเป็นแม่ มาผสมปนเปกับเรื่องนี้ก็เป็นหลักฐานที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชังที่เขามีต่อผู้หญิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาเบาปัญญาอีกด้วย

แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นนางกลับเอ่ยออกไปว่า “ระหว่างการโต้ตอบอันยืดเยื้อ ท่านเอาแต่วกกลับมาพูดถึงเรื่องการเพิ่มพูนความร่ำรวยและความเจริญรุ่งเรืองอยู่เรื่อย ข้าเข้าใจท่านดี เพราะความเจริญของข้าก็ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับข้ามากเช่นกัน และข้าจะไม่มีทางยอมเสียผลประโยชน์ที่ได้รับจากความรุ่งเรืองนั้นไปโดยเด็ดขาด แม้ข้าจะคิดว่าผู้หญิงยอมมีสิทธิ์ที่จะมีลูกในยามที่นางต้องการ หรือจะไม่มีก็ได้หากไม่ต้องการ แต่ข้าจะไม่ขอยกประเด็นนี้มาโต้เถียงอีก เพราะถึงอย่างไรทุกคนก็มีสิทธิ์คิดหรือแสดงออก ข้าเพียงแต่ขอชี้แจงว่าข้าคิดเงินแลกกับการช่วยเหลือยารักษาพวกผู้หญิง จะบอกว่ามันคือแหล่งรายได้หลักเลยก็ได้ และในเมื่อระบบเศรษฐกิจของที่นี่เป็นแบบตลาดเสรี ฉะนั้นท่านก็อย่าเข้ามาก้าวก่ายกับแหล่งรายได้ของข้าเลย เพราะท่านก็คงรู้ดีว่ารายได้ของ ข้าก็คือรายได้ของสมาชิกและกลุ่มภคินีทั้งหมดเช่นกัน และกลุ่มภคินีก็มักลงมือกับผู้ที่คิดจะลดรายได้ของพวกเราแบบเลวร้ายสุดๆ ด้วย”

“เจ้าพยายามขู่ข้าอยู่หรื เนย์ด”

“ใช่เสียที่ไหน! ข้าไม่ได้ขู่ แต่แจ้งให้ทราบว่ายินดีช่วยเหลือและร่วมมือกับท่านต่างหาก รู้ไว้เสีย เบโลฮัน ว่าหากเกิดเหตุุ่นวายอันเป็นผลมาจากการแสวงหาผลประโยชน์และการโกงกินบ้านเมืองของท่านในเคอแร็คจริง หรือถ้าพูดให้รุนแรงหน่อยก็คือ หากเปลวไฟแห่งการปฏิวัติลุกโชนขึ้นมาจริง หรือหากมีพวกกบฏเข้ามาลากอันตะท่านออกไป ปลดอำนาจและจับท่านไปแขวนคอไว้บนกิ่งไม้แห้ง...ถึงตอนนั้นท่านจะพึ่งพากลุ่มภคินีและเหล่าจอมเวทได้ เราจะมาช่วยเหลือท่าน เราจะไม่ยอมให้เกิดการปฏิวัติหรืออนาธิปไตยขึ้นเด็ดขาด เพราะมันไม่เกิดประโยชน์กับเราเช่นกัน ฉะนั้นเชิญหาผลประโยชน์และเพิ่มพูนทรัพย์สมบัติต่อไปเถิด เชิญตามสบายเลย แต่อย่าได้ยื่นมือเข้ามาแทรกแซงผู้อื่นที่ทำแบบเดียวกันเด็ดขาด นี่แหละคือคำร้องขอและคำแนะนำจากข้า”

“คำแนะนำรี” แชนเดอร์ตะคอกด้วยความโกรธขณะลุกจากที่นั่งขึ้นยืน “เจ้าน่ะรี แนะนำบิดาของข้า พ่อข้าคือองค์ราชาณะ! มีราชาที่ไหนรับฟังคำแนะนำ ราชาต้องเป็นฝ่ายออกคำสั่งต่างหาก!”

“นั่งลงแล้วหุบปากเสีย โอรัสซ่า” เบโลอันทำหน้าที่ “ส่วนเจ้านางแม่มด จงตั้งใจฟังให้ดี ข้ามีเรื่องบางอย่างจะพูดกับเจ้า”

“ว่าอย่างไรหรือ”

“ข้าจะแต่งงานน้อยคนใหม่เป็นภรรยา...เป็นสาวน้อยอายุสิบเจ็ดปี...ยังเอื้อะๆ อย่างกับลูกเซอร์รินหน้าพายอยู่เลย”

“ขอแสดงความยินดีด้วย”

“ที่ข้าทำแบบนี้ก็เพื่อเหตุผลของราชวงศ์ ข้ายังห่วงเรื่องรัชทายาท และระเบียบการปกครองดินแดนอยู่”

เอ็กมันด์ที่เสียบงันมานานผกศัระขึ้นมาโดยจับปล้น

“รัชทายาทรี” เขาคำราม และประกายแสงชั่วร้ายในแววตาก็ไม่อาจหลุดรอดสายตาไปได้ “รัชทายาทอะไรอีก แสดงพ่อบุตรชายหกคน บุตรสาวแปด แถมยังมีพวกลูกนอกสมรสอีก! ยังต้องการอะไรเพิ่มจ้ะรี”

“ที่นี้ก็คงเห็นแล้วใช่ไหม” เบโลอันยกมือพอมเกร็งขึ้นบอก “ที่นี้ก็คงเห็นแล้วใช่ไหม เนย์ด ข้ายังต้องจัดการเรื่องรัชทายาท จะให้ข้าส่งมอบราชอาณาจักรและมงกุฎกษัตริย์ให้กับคนที่พูดกับบิดาตัวเองแบบนี้รีเง ตินะที่ข้ายังมีชีวิตและยังครองราชย์อยู่ และข้าก็คิดจะครองราชย์ไปอีกนาน เสียด้วย อย่างที่บอกนั่นแหละ ข้าจะแต่งงาน-”

“แล้วมันอย่างไรหรือ”

“หากนาง...” องค์ราชาเกาหลีไบหู ก่อนชำเลื่องมองลิตตาผ่านเปลือกตาที่ปรือปิดลงครึ่งหนึ่ง “หากนาง...ข้าหมายถึงภริยาคนใหม่นะ... หากนางถามหาโอสธพวกนั้นจากเจ้า...ห้ามมอบมันให้นางเด็ดขาด เพราะข้าไม่เห็นด้วยกับการใช้โอสธประเภทนั้น มันผิดศีลธรรม!”

“เรื่องนี้เราเห็นตรงกัน” คอรัลแยมยิ้มอย่างมีเสน่ห์ “หากแม่เซอร์ริ ลูกน้อยของท่านถามหาโอสธ ข้าจะไม่ให้อะไรนางเด็ดขาด ข้าสัญญา”

“ข้าเข้าใจแล้ว” สีหน้าของเบโลอันดูสดใสขึ้น “วิเศษจริง ในที่สุด

เราก็เห็นตรงกันเสียที สิ่งสำคัญก็คือทั้งสองฝ่ายต้องเข้าใจและเคารพกัน
นี้แหละ ต่อให้เห็นต่างก็ต้องแตกต่างอย่างสุภาพ”

“ใช่แล้ว” แซนเดอร์เอย์เทรก ส่วนเอ็กมันด์ทำหน้าที่หงุดหงิดและ
สบถออกมาเบาๆ

“ด้วยความเคารพและเข้าอกเข้าใจจากใจจริง—” คอรัลใช้นิ้วมือมัน
ลอนผมสีน้ำตาลแดงพลางเงยหน้าขึ้นมองเพดาน “—และด้วยความห่วงใย
ที่ข้ามต่อความสามัคคีและความสงบเรียบร้อยในดินแดนของท่าน...ข้าจึงมี
ข้อมูลบางอย่างมาให้ เป็นข้อมูลลับสุดยอด แม้ข้าจะรังเกียจคนส่งข่าวผู้นี้
แต่ข้ารังเกียจการฉ้อโกงและการลักขโมยมากกว่า แถมเรื่องนี้ยังมีความ
เกี่ยวข้องกับการยกยอกเงินอย่างยโสโอหังอีกต่างหาก ฝ่าบาท มีคนพยายาม
ปล้นท่าน”

เบโลฮันซึ่งนั่งบนบัลลังก์โน้มร่างมาข้างหน้า ใบหน้าบึ้งตึงเหมือน
หมาป่า

“ใคร บอกชื่อมา!”

เคอแร็ค เมืองแห่งหนึ่งในราชอาณาจักรทางตอนเหนือซิดาริส ตั้งอยู่ที่ปากแม่น้ำอะดาลัตต์ เดิมเคยเป็นเมืองหลวงของราชอาณาจักรค.อันเป็นเอกราช ทว่าเพราะรัฐบาลที่ขาดความสามารถและการสิ้นสุดเชื้อกษัตริย์ดินแดนแห่งนี้จึงดำรงลงสู่กลียุค ทั้งยังสูญเสียความสำคัญ ถูกเพื่อนบ้านแบ่งแยกดินแดน และถูกกลืนหายไปในเวลาต่อมา เมืองแห่งนี้มีท่าเรือแห่งหนึ่ง มีโรงงานมากมาย มีประชากร และมีประชากรอาศัยอยู่ประมาณสองพันคน

สารานุกรม แม็กซีมา มุนดิ เล่มที่ 8
โดย เอฟเฟนเบิร์กและทัลบอต

บทที่สอง

หัวบริเวณอ่าว เต็มไปด้วยเสากระโดงและใบเรือมากมาย บ้างสีขาว บ้างหลากสี ทั้งยังมีเรือลำใหญ่ทอดสมอยู่บริเวณแหลม หลังกำแพงกันคลื่น ส่วนด้านในอ่าวก็มีเรือลำเล็กจิวจอดเทียบท่าอยู่ ช้างสะพานท่าไม้ ที่ว่างบนชายหาดเกือบทั้งหมดยังเต็มไปด้วยหมู่เรือ หรือซากที่เหลืออยู่ของเรือ

ประกาศการอิฐสีขาวแดงที่พวกเอลฟ์เป็นผู้สร้างขึ้นซึ่งได้รับการบูรณะใหม่ในเวลาต่อมา ตั้งตระหง่านอยู่บริเวณท้ายแหลม ตรงจุดที่มีคลื่นสีขาวซัดสาดเข้าใส่ลูกแล้วลูกเล่า

วิทเซอร์ตอกสันเท้าเข้ากับสีข้างม้าเพศเมีย โรซชูคอขึ้นและทำจมูกบานราวกับว่ามันเองก็เพลิดเพลินไปกับกลิ่นลมทะเลอยู่เช่นกัน จนเมื่อถูกกระตุ้นมันก็เริ่มออกเดินข้ามเนินทรายตรงไปยังเมืองที่อยู่ไม่ไกลนัก

เมืองเคอเร็ค หรือหัวเมืองใหญ่แห่งราชอาณาจักรที่มีชื่อเดียวกัน แบ่งเป็นสามส่วน ซึ่งแต่ละส่วนต่างก็มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ตัวเมืองทั้งหมดตั้งคร่อมชายหาดทั้งสองฟากฝั่งของปากแม่น้ำอะดัลต์เอาไว้

บริเวณท่าเรืออันคับคั่งมีทั้งเรือมากมาย ศูนย์อุตสาหกรรม และศูนย์การค้า นอกจากนี้ยังมีผู้ต่อเรือ โรงปฏิบัติงาน โรงงานแปรรูปอาหาร คลังสินค้า และร้านขายของตั้งอยู่ตามชายฝั่งทางด้านซ้ายของแม่น้ำอะดัลต์ด้วย

ส่วนบริเวณชายหาดทางด้านขวา หรือพื้นที่ที่เรียกว่าพัลไมรานั้น เนืองแน่นไปด้วยเพิงพักและกระท่อมของพวกกรรมกรกับยาจก บ้านเรือน

กับแผงขายของของพวกพ่อค้ารายย่อย โรงฆ่าสัตว์ ร้านขายเนื้อ รวมถึงโรงเหล้ากับช่องโจรอีกจำนวนมากที่จะมีชีวิตชีวาขึ้นมาเฉพาะในยามค่ำคืนเท่านั้น เนื่องจากพัลไมราเป็นทั้งสถานบันเทิงและย่านเริงรมย์ เกรอลท์จึงรู้ดีว่าการจะถูกขโมยกระเป๋าเงินหรือโดนมีดเสียบซี่โครงในสถานที่แห่งนี้ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่ายทีเดียว

ตัวเมืองเคอแร็คที่แท้จริงตั้งอยู่บนชายหาดทางด้านซ้าย ห่างจากทะเลออกไป เบื้องหลังรั้วไม้ต้นสูงอันหนาแน่นนั้นเป็นพื้นที่อุดมไปด้วยถนนสายแคบ ๆ จำนวนมาก เป็นถนนที่พาดผ่านอยู่ตรงกลางระหว่างบ้านเรือนของเหล่าพ่อค้าและนายทุนผู้ร่ำรวย โรงงาน ธนาคาร โรงรับจำนำ ร้านทำรองเท้า ร้านตัดเสื้อ และร้านรวงน้อยใหญ่ บริเวณนั้นยังมีโรงเหล้า ร้านกาแฟ และเรือนแรมหรูหราหลายแห่ง รวมถึงสถานบริการแบบเดียวกับที่ทำเรือแห่งพัลไมรา แต่ราคาแพงกว่าค่อนข้างมาก บริเวณกลางเขตมีจัตุรัสซึ่งเป็นที่ตั้งของหอประชุม โรงมหรสพ สำนักงานศาล ศาลการ และบ้านเรือนของพวกอภิสิทธิ์ชนในเมือง ตรงใจกลางของจัตุรัสมีรูปปั้นผู้ก่อตั้งเมืองอย่างราชาออสมิคซึ่งเปื้อนมูลนกอย่างน่าสังเวชตั้งอยู่บนฐาน นับว่าเป็นเหมือนการกล่าวคำโกหกออกมาต่อหน้าต่อตา เพราะเมืองริมทะเลแห่งนี้อยู่มานานก่อนที่ออสมิคจะโผล่ศีรษะออกมาจากที่ไหนก็ไม่ทราบเสียอีก

บนเนินเขาสูงขึ้นไปคือที่ตั้งของปราสาทและพระราชวังซึ่งต่างก็มีรูปร่างและรูปทรงที่ค่อนข้างประหลาด เดิมทีมันเคยเป็นวิหาร ทว่าพวกนักบวชได้ทิ้งร้างไป เนื่องจากทนชมขึ้นกับความไม่แยแสของชาวเมืองไม่ได้ จากนั้นสถานที่แห่งนี้ก็ถูกบูรณะและขยายพื้นที่ออกไป แต่กระนั้นหอรบซึ่งประจำวิหารก็ยังเหลือรอดมาได้จนถึงทุกวันนี้ เช่นเดียวกับตัวระฆังที่ราชาเบโลอันผู้ดำรงตำแหน่งอยู่ในขณะนั้นมีคำสั่งให้คนคอยลั่นในยามเที่ยงวันและเที่ยงคืนของทุกวัน เห็นได้ชัดว่าเพื่อเป็นการกลั่นแกล้งบริวารของเขา และระฆังดังกล่าวก็ส่งเสียงออกมาตอนที่วิวทิวทัศน์เพิ่งเข้ามาในพื้นที่ระหว่างแนวกระโจมแห่งพัลไมราพอดี

พัลไมรามีกลิ่นคาวปลา กลิ่นร้านซักรีด และกลิ่นร้านอาหารราคาถูก

เหม็นคลุ้งไปหมด แคมถนนหนทางก็เหม็นเน่าไปด้วยผู้คนจำนวนมากศาล ทำให้วิทเซอร์ต้องเสียเวลาและความอดทนไปมากเพื่อหาทางลัดเลาะไปตามถนนให้ได้ เขาถอนหายใจเมื่อมาถึงสะพานและข้ามมายังชายฝั่งทางด้านซ้ายของแม่น้ำอะดาลัตต์ได้สำเร็จในที่สุด สายน้ำมีกลิ่นเหม็นเน่า ทั้งยังมีฟองชั้นคล้ำซึ่งเป็นของเสียจากโรงฟอกหนังที่ตั้งอยู่ตรงต้นน้ำ ลอยผ่านไป จากจุดนั้นทางออกไปไม่กี่ไกลคือถนนที่ทอดยาวไปสู่ตัวเมือง พร้อมรั้วไม้กั้น

เกอรอลท์ทิ้งม้าไว้ในโรงม้านอกจัตุรัสกลางเมือง เขาจ่ายเงินให้ชายเลี้ยงม้าเป็นค่าจ้างสำหรับสองวันล่วงหน้า ทั้งยังเจียดเงินอีกเล็กน้อยเพื่อให้ดูแลโรซอย่างดี จากนั้นเขาก็มุ่งหน้าไปยังประภาคาร เนื่องจากทางเข้าเมืองเคอเร็คมีเพียงทางเข้าตรงประภาคารแห่งเดียว เขาถูกค้นตัวและผ่านชั้นตอนอันไม่น่าอภิรมย์อีกมากมาย ความจำเป็นเหล่านี้ทำให้วิทเซอร์โมโหอยู่บ้าง แต่เขาก็เข้าใจจุดประสงค์ดี เพราะประชากรผู้มั่งคั่งในเมืองนี้คงไม่ชอบใจนักหากมีแขกจากท่าเรือพัลไมรามาเยี่ยมบ่อยๆ โดยเฉพาะเหล่ากะลาสีจากแดนไกลผู้มาเทียบท่าอยู่ที่นี่

เขาก้าวเข้าไปในประภาคาร มันเป็นอาคารไม้สูงที่ถูกใช้งานต่างป้อมยาม เขาคิดว่ารู้ดีแล้วเสียอีกว่าต้องพบอะไร แต่กลับคิดผิด

ในช่วงชีวิตนี้เขาเคยไปเยี่ยมเยือนป้อมมาหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็นขนาดเล็ก กลาง หรือใหญ่ ทั้งแบบใกล้และไกล บ้างก็ตั้งอยู่ในดินแดนที่เจริญรุ่งเรืองไม่มากนักน้อยไปกว่ากัน และบ้างก็ตั้งอยู่ในภูมิภาคที่ค่อนข้างป่าเถื่อนไร้อารยธรรม ป้อมยามทั่วโลกเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นรา กลิ่นเหม็นอืด กลิ่นหนังสัตว์ และกลิ่นปัสสาวะ เช่นเดียวกับกลิ่นเหล็กและจาระบีที่ใช้สำหรับการดูแลรักษา ป้อมยามแห่งเคอเร็คนี้ก็ไม่ได้ต่างออกไป และมันก็คงเป็นเช่นนั้นต่อไปหากกลิ่นดั้งเดิมตามแบบฉบับป้อมยามไม่ถูกกลบโดยกลิ่นผายลมเหม็นโฉงซึ่งโชยหึ่งตั้งแต่พื้นจรดเพดาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอาหารส่วนใหญ่ที่คนในป้อมกินเข้าไปต้องเป็นพืชประเภทมีฝัก ซึ่งก็น่าจะไม่พ้นถั่วชนิดต่างๆ แน่نون

นอกจากนี้กองทหารรักษาการณ์ทั้งหมดยังเป็นสตรีอีกด้วย กองกำลังนี้

ประกอบด้วยผู้หญิงหกคนซึ่งขณะนี้นั่งอยู่ที่โต๊ะและกำลัง่วนอยู่กับการกินมือเที่ยง พวกนางสาวปามเศษอาหารชิ้นเล็กๆ ที่ราดซอสสปาปริกาบางๆ ในซามดินเผาเข้าไปอย่างหิวโหย

ทหารยามตัวสูงที่สุดซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้บัญชาการพลักซามออกแล้วลุกยืนขึ้น เกรอลท์ที่ยึดมั่นมาตลอดว่าไม่มีสตรีคนใดบนโลกหน้าตาอัปลักษณ์ จู่ๆ ก็รู้สึกอยากเปลี่ยนความคิดเสียเดี๋ยวนั้น

“วางอาวุธไว้บนโต๊ะเสีย!”

ผู้บัญชาการคนนี้ก็กลั่นผมเสียเกลี้ยงเช่นเดียวกับผองเพื่อนร่วมงาน กระนั้นเส้นผมของนางก็ยังคงงอกขึ้นมาได้เล็กน้อย ทำให้บนศีรษะล้านโล่งมีตอผมสั้นกระจุกอยู่เป็นหย่อมๆ กล้ามเนื้อบริเวณกะบังลมที่โผล่ออกมาจากใต้เสื้อก็ปลดกระดุมและเสื้อตัวในที่เปิดอ้าออกนั้นช่างชวนให้นึกถึงหมูพันตาข่ายอย่างแท้จริง ส่วนกล้ามเนื้อแขนท่อนบนส่วนหน้าของทหารยามรายนี้ – หากจะพูดถึงเมนูเนื้อปิ้งรสต่อไป – ก็มีขนาดเท่ากับก้อนแฮม

“บอกให้วางอาวุธไว้บนโต๊ะไป!” นางย้า “หูหนวก!”

หนึ่งในผู้ใต้บังคับบัญชาชั้นล่างขึ้นเล็กน้อยแล้วผายลมออกมาทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่เหนือซาม เป็นเสียงผายลมที่ทั้งยาวและดัง สหายของนางหัวเราะลั่น เกรอลท์ยกถุงมือขึ้นพัดให้ตนเอง ส่วนทหารยามมองดาบของเขา

“นี่ สาวๆ! มานี่หน่อยสิ!”

“สาว ๆ” ทั้งหลายลุกขึ้นบิดขี้เกียจด้วยท่าที่ค่อนข้างอดอด เกรอลท์สังเกตเห็นว่ารูปแบบการแต่งตัวของพวกนางค่อนข้างสบายๆ โดยส่วนใหญ่เน้นอวดมดกกล้ามของตน หนึ่งในนั้นสวมกางเกงหนังขาล้นซึ่งผ่าแยกตามรอยตะเข็บ หมายถึงจะอวดให้เห็นต้นขาทั้งสองข้าง ส่วนบริเวณเหนือสะโพกขึ้นไปมีเพียงเข็มขัดสองเส้นพาดไขว้กันอยู่บนอก

“วิทเซอร์นี่นา” นางว่า “ดาบสองเล่ม ดาบเหล็กกับดาบเงิน”

ทหารยามอีกสองนายซึ่งตัวสูงใหญ่และมีไหล่กว้างไม่ต่างจากคนอื่นๆ สาวเท้าเข้ามาใกล้ กระตุกเปิดเสื้อเกรอลท์ออกโดยไม่มีพิธีรีตอง ก่อนจะดึงเหรียญตราที่ห้อยอยู่บนโซ่เงินออกมา

“เรามีตราสัญลักษณ์ด้วย” นางกล่าว “เป็นรูปหมาป่าแยกเขี้ยว น่าจะเป็นวิทเซอร์ไม่ผิดแน่ เราจะให้เขาผ่านไปไหม”

“ไม่มีกฎข้อไหนสั่งห้ามไว้ที่นี่ ไหนๆ เขาก็ยอมส่งดาบให้เราแล้ว”

“ถูกต้อง” เกรอลท์เอ่ยขึ้นบ้างด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง “ข้ายอมส่งดาบให้พวกเจ้าแล้ว หวังว่าดาบทั้งสองเล่มจะได้รับการเก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัย แล้วข้าจะเอาใบรับของมารับมันกลับอีกที พวกเจ้าคงกำลังจะเซ็นใบที่ว่าให้ข้าใช้หรือไม่”

เหล่าทหารยามล้อมเขาไว้พลางฉีกยิ้มยึงพัน หนึ่งในนั้นแหยเขาเข้าให้ โดยบังเอิญ เสียงพายุลมดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง

“ใบรับของอยู่นั้นแล้ว” นางพนลมพริต

“วิทเซอร์! นักล่าสูรรับจ้าง! แต่กลับยอมส่งดาบให้ผู้อื่นง่ายๆ! ทันทันทันใดเลยด้วย! ช่างว่าง่ายอย่างกับเด็กนักเรียน!”

“พนันได้เลยว่าถ้าเราออกคำสั่ง เขาน่าจะยอมควักของลับออกมาด้วยซ้ำ”

“มาลองดูกันเถอะ! ว่าไงสาวๆ ลองให้เขาควักมันออกมาสักหน่อย ดีไหม!”

“เราจะได้เห็นกันไงว่าไอ้จ๋านของวิทเซอร์หน้าตาเป็นยังไง!”

“เอาอีกแล้วนะ” ผู้บัญชาการแหว “ลืมตัวกันอีกแล้ว เจ้าพวกล่าสอนนี่ กอนส์ไชเร็ค มานี่เดี๋ยวนี้! กอนส์ไชเร็ค!”

ชายชราศีรษะล้านท่าทางสุภาพในชุดเสื้อคลุมไร้แขนสีตุ่นและหมวกเบเรตซ์ขนแกะปรากฏกายออกมาจากห้องข้างๆ ทันทีที่เข้ามาเขาก็ไอลงกจจนตัวโยน ถอดหมวกเบเรตซ์ออก และเริ่มใช้มันพัดโบกให้ตัวเอง เขาหยิบดาบทั้งสองเล่มซึ่งยังคงถูกพันอยู่ใต้สายหนึ่งขึ้นมาแล้วพยักเพ็ดให้เกรอลท์ตามไป วิทเซอร์เองก็ไม่รีรอ เพราะกลิ่นเหม็นหืนในป้อมยามเริ่มจะถูกกลบด้วยกลิ่นแก๊สในลำไส้หนักขึ้นทุกที

ห้องที่ชายทั้งสองก้าวเข้าไปมีลูกกรงเหล็กท่าทางแข็งแรงอยู่ตรงกลาง แบ่งบริเวณออกจากกัน สุภาพบุรุษชราหยิบกุญแจดอกใหญ่มาไขเข้าไปในรูตรงลูกกรง ก่อนจะแหวนดาบทั้งสองเล่มไว้บนตะขอเกี่ยวข้างๆ ดาบโค้ง

ดาบเคลย์มอร์¹ ดาบใหญ่ และดาบสั้น จากนั้นเขาก็กางสมุดทะเบียนหน้าตาสกปรกออกแล้วเขียนข้อความหวัด ๆ ลงไปอย่างเชื่องช้าทว่ายืดยาวพลงกระแอมไอบ้างต่อเนื่อง ลมหายใจติดขัด ในที่สุดเขาก็ส่งใบรับของที่เขียนเสร็จแล้วให้เกรอลท์

“ข้าเข้าใจถูกไหมว่าดาบของข้าจะปลอดภัยอยู่ที่นี้ มันจะถูกเก็บรักษาและคุ้มกันไว้เป็นอย่างดีใช่ไหม”

สุภาพบุรุษชาวผู้สวมเสื้อผ้าสีตุ่นปิดประตูกรงแล้วยื่นกุญแจให้เขาดู ทั้งที่ยังสวดหายใจเข้าออกอย่างหนักหน่วง แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เกรอลท์รู้สึกมั่นใจขึ้นเลย เพราะไม่ว่าจะเป็นลูกกรงชนิดใดก็ถูกงัดเปิดออกได้ทั้งสิ้น และเสียงผายลมอันดังสนั่นของ ‘สาว ๆ’ ในป้อมยามก็กลบเสียงโจรขโมยทั้งหมดได้ แต่เขาไม่มีทางเลือก เขายังต้องจัดการสะสางธุระที่ทำให้เขาต้องมาที่เคอเร็คอยู่ แล้วค่อยออกจากเมืองไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

โรงเหล้า – หรือสถานที่ที่มีป้ายชื่อติดไว้ว่าโรงเตี๊ยมนาตุราเรอุม – คืออาคารหลังเล็กทว่าดูมีรสนิยมที่สร้างขึ้นมาจากไม้สนซีดาร์ มันมียอดหลังคาชัน และมีปล่องไฟสูงลิ่วยื่นขึ้นมาจากด้านบน บริเวณหน้าอาคารมีลานระเบียงพร้อมขั้นบันได รายล้อมด้วยต้นว่านหางจระเข้ที่ชูช่ออยู่ในกระถางไม้ กลิ่นอาหาร – ที่ส่วนใหญ่แล้วเป็นเนื้อย่างบนตะแกรง – ลอยละล่องมาจากโรงเหล้า และมันก็เป็นกลิ่นอันหอมหวานชวนลิ้มลองที่ทำให้วิทเซอร์รู้สึกไปว่าบางทีนาตุราเรอุมอาจเป็นอีเดน เป็นสวนสวรรค์แห่งความปิติ เป็นเกาะแห่งความสุข เป็นสถานลี้ภัยอันเติมไปด้วยนมและน้ำผึ้งสำหรับผู้ที่ได้รับคำอำนวยการก็เป็นได้

ในไม่ช้าก็กลับกลายเป็นว่าสวนอีเดนนี้ก็ได้รับการคุ้มกันเช่นเดียวกับสวนอีเดนแห่งอื่น ที่นี้มีเซอร์เบร็ส หรือทหารยามถือดาบเพลิงผ้าเอาไว้เกรอลท์มีโอกาสดูเห็นเขาขณะปฏิบัติหน้าที่ เพราะในขณะนี้ทหารยามหรือสหายตัวเตี้ยทว่าทรงพลังคนนี้ได้ขับไล่หนุม่น้อยร่างผอมคนหนึ่งออกไป

¹ดาบที่ต้องถือสองมือและมีด้ามจับแบบไขว้กัน

จากสวนสวรรค์แห่งความปีติต่อหน้าต่อตาเกรอลท์ หนุ่มน้อยคนนั้นประหลาด
ทั้งตะโกนและโบกไม้โบกมือไปมา ซึ่งมีแต่ทำให้ทหารยามรำคาญอย่าง
เห็นได้ชัด

“ห้ามเจ้าเข้าไป มูส เจ้าก็รู้ดีอยู่แล้วนี่ เพราะฉะนั้นรีบไสหัวไปเสีย
ข้าจะไม่พูดซ้ำอีกแล้วนะ”

หนุ่มน้อยขยับตัวออกห่างจากชั้นบันไดอย่างรวดเร็ว ทันเวลาก่อนจะ
ถูกผลักออกไป เกรอลท์สังเกตเห็นว่าเขามีศีรษะล้านก่อนวัย มีเพียง
บริเวณด้านบนเท่านั้นที่มีผมเส้นบางยาวผุดขึ้นมา ทำให้รูปร่างหน้าตา
โดยรวมดูไม่ค่อยจรรโลงใจนัก

“ช่างหัวเจ้ากับคำสั่งห้ามของเจ้าสิวะ!” เด็กหนุ่มตัวดล้นทั้งที่ยังยืน
ห่างออกไป “ไม่ต้องมาสงเคราะห์ข้าก็ได้! ถึงอย่างไรโรงเหล้าก็ไม่ได้มีแค่
ที่นี่ที่เดียว! ข้าจะไปโรงเหล้าคู่แข่งแทน! ไอ้คนอวดดี! ไอ้พวกบ้าอำนาจ!
ป้ายนั้นอาจเคลือบทองมาก็จริง แต่บนรองเท้าเจ้าก็ยังมีมูลสัตว์เปื้อนติดอยู่ดี
นั่นแหละ สำหรับข้า เจ้าก็มีความหมายพอๆ กับก้อนขี้ และขี้ก็ยังเป็นขี้
อยู่วันยังค่ำ!”

เกรอลท์กังวลใจอยู่บ้าง เพราะแม้เด็กหนุ่มศีรษะล้านคนนี้จะมิหน้าตา
ไม่น่าดู แต่เขาก็แต่งกายด้วยชุดที่ค่อนข้างหรูหรายิ่งใหญ่มาก แม้เขาจะไม่ร่ำรวย
แต่ก็ดูภูมิฐานกว่าวิทเซอร์เห็นๆ ฉะนั้นหากโรงเหล้าแห่งนี้ใช้ความร่ำรวย
เป็นบรรทัดฐานล่ะก็...

“แล้วเจ้าคิดจะไปไหน?” น้ำเสียงเย็นของทหารยามดังแทรกเข้ามา
ในวงรัศมีความคิดเขา ช่วยยืนยันความกังวลของเกรอลท์ด้วยอีกแรง

“ที่นี่เป็นโรงเหล้าเฉพาะกลุ่มเท่านั้น” เซอร์เบร์สกล่าวต่อขณะยืนขวาง
บันไดไว้ “เจ้าเข้าใจความหมายของคำนี้ไหม มันแปลว่าคนบางกลุ่มเข้าไม่ได้”

“แล้วทำไมข้าถึงเข้าไม่ได้ล่ะ”

“อย่าตัดสินหนังสือจากหน้าปาก” ทหารยามเหลือบมองวิทเซอร์จาก
ชั้นบันไดที่อยู่สูงกว่าสองชั้น “แต่เห็นชัดๆ ว่าเจ้าเป็นคนจากต่างแดน
อย่างกับภาพวาดเดินได้ที่หลุดออกมาจากเรื่องเล่าของพวกเขาคนแก่ หน้าปาก
ของเจ้าดูไม่ได้เอาเสียเลย บางทีข้างในนั้นอาจมีอะไรซุกซ่อนไว้มาก็เป็นได้

แต่ข้าจะไม่สอสุดรู้สอสุดเห็นแล้วกัน และข้าจะขอย้ำอีกครั้งว่าที่นี่เป็นโรงเหล้า เฉพาะกลุ่ม เราไม่มีทางยอมให้คนที่แต่งตัวเหมือนอันธพาลเข้ามาในนี้แน่ คนพวกอาวูรก็ด้วย”

“ข้าไม่ได้พกอาวูรเสียหน่อย”

“แต่เจ้าดูเหมือนคนที่ทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้นก็เชิญไปที่อื่นเถอะ”

“หัดคุมอารมณ์ตัวเองหน่อยสิ ทาร์ป”

ชายผิวดำในชุดเสื้อนอกเนื้อกำมะหยี่ตัวสั้นปรากฏตัวขึ้นที่ประตูโรงเหล้า เขามีขนคิ้วดกหนา สายตาเฉียบแหลม และมีจมูกงุ้มขนาดใหญ่

“เจ้าไม่รู้สินะว่ากำลังพูดอยู่กับใคร” ชายจอมงุ้มพูดกับทหารยาม

“เจ้าไม่รู้เลยด้วยว่าคนที่มาหาเราผู้นี้คือใคร”

การที่ทหารยามหนึ่งเงยไปนานบ่งบอกว่าเขาไม่รู้จริง ๆ

“เขาคือเกรอลท์แห่งริเวีย วิทเซอร์ที่โด่งดังจากการปกป้องและช่วยชีวิตผู้คนไว้ และเขาก็เพิ่งทำแบบนั้นไปเมื่อหนึ่งอาทิตย์ที่แล้ว ที่นั่นในดินแดนอันเชกิสของเรา เขาเพิ่งช่วยชีวิตมารดาที่บอบตรู่คนหนึ่งไว้ และเมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้านี้ ลือกันว่าเขาเพิ่งจัดการลูโครต² กินคนตัวหนึ่งไปที่ซีสมาร์ แต่ตัวเขาเองก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน เจ้าจะห้ามคนที่ทำการค้าอย่างสุจริตมากมายขนาดนี้ไม่ให้เข้ามาในโรงเหล้าของข้าได้อย่างไร ในทางตรงกันข้าม ข้าออกจะดีใจด้วยซ้ำที่ได้เห็นแขกเช่นเขา และข้าก็รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่เขาวารณาจะมาเยี่ยมเยือนข้า ท่านเกรอลท์โรงเตี้ยมนาดูราเร่มขอต้อนรับท่านอย่างอบอุ่น ข้ามีนามว่าเพปัส ราเวนกา เป็นเจ้าของสถานที่อันต่ำต้อยนี้”

โต๊ะตัวที่หัวหน้าบริการพาเขามานั่งมีผ้าปูโต๊ะด้วย เช่นเดียวกับโต๊ะตัวอื่นๆ ในนาดูราเร่ม ซึ่งส่วนใหญ่จะมีผู้คนจับจองไว้ เกรอลท์จำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นโรงเหล้าลักษณะนี้คือเมื่อไรกันแน่

แม้จะนึกสงสัยแต่เขาก็ไม่ได้หันมองไปรอบๆ ด้วยไม่อยากทำตัวให้ดูบ้านนอกและไร้มารยาท ทว่าเมื่อลองชำเลื่องสายตาไปอย่างระมัดระวัง

²สัตว์ประหลาดชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นลูกผสมระหว่างสิงโตและไฮยีนา

เขาก็ได้เห็นการประดับตกแต่งอันเรียบง่าย แต่ดูหรูหราและมีรสนิยม ลูกค้าทั้งหมดซึ่งส่วนใหญ่น่าจะเป็นพ่อค้าและช่างฝีมือต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรูหรา – แม้จะไม่ได้ดูดีมีรสนิยมเสมอไปก็ตาม ในนี้มีทั้งกับตันเรือหมวดเพิ่มหน้าตาล้ำแตกคล้าฟัน และคนชั้นสูงที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสนับดูฉลาดบาดตา กลิ่นข้างในสถานที่แห่งนี้ก็ทั้งหอมหวานและชวนอึดใจ มีทั้งกลิ่นเนื้อย่าง กลิ่นกระเทียม กลิ่นยี่ห่วย และกลิ่นเงินก้อนโต

เขารู้สึกได้ถึงสายตาที่จ้องมองมา ประสาทสัมผัสผิวที่เสียวซ่าส่งสัญญาณเตือนให้รู้ทันที่ว่าเขาถูกจับตาอยู่ เขาจึงหันมองรอบด้านเร็วๆ หนึ่งครั้ง

หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีแดงอมน้ำตาลผู้หนึ่งแอบเฝ้ามองเขาด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ แบบที่คนปกติทั่วไปคงไม่ทันสังเกต นางสร้างทำเป็นดื่มด่ำอยู่กับมื้ออาหารของตน ซึ่งเป็นอะไรบางอย่างที่ดูน่ากินและแสนหอมหวาน เข้ายวนใจแม้มองจากระยะไกล การแต่งตัวและภาษากายของนางไม่อาจปกปิดความจริงจากเขาได้ ไม่ใช่กับวิทเซอร์ เขากล้าเดิมพันทุกอย่างว่านางต้องเป็นจอมเวทอย่างแน่นอน

หัวหน้าปริศนาคงเขากลับมาจากห้วงความคิดและความอภิปรัชญาที่เกิดขึ้นกะทันหัน

“วันนี้” เขาป่าวประกาศด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานและแฝงไว้ด้วยความภาคภูมิใจ “เราขอเสนอเมนูชาลูกว้าวุ่นกับผัก เห็ด และถั่ว เนื้อสันหลังแกะย่างพร้อมมะเขือ เบคอนในเบียร์ เสิร์ฟคู่กับลูกพลัมเคลือบน้ำตาล น่องหมูย่างเสิร์ฟพร้อมกับแอปเปิลเคี้ยว นอกจากนี้ยังมีอกเบ็ดทอดเสิร์ฟคู่กับกะหล่ำปลีแดงและแครนเบอร์รี่ หมักยัดไส้ชีโครีในซอสขาวเสิร์ฟพร้อมงุ่น ปลาหมึกพิชชอสครีมเสิร์ฟคู่กับลูกแพร์ตุ๋น และเช่นเคย เมนูพิเศษของเรา ขาห่านในซอสไวน์ขาวพร้อมเครื่องเคียงเป็นผลไม้อบตามแต่จะเลือก และปลาตาเดียวราดหมึกดำเคี้ยวเสิร์ฟพร้อมคางกุ้งนาง”

“หากท่านชอบปลา” จู๊ๆ เฟบัส ราเวนกา ก็ปรากฏกายขึ้นที่โต๊ะโดยไม่บอกกล่าว “ข้าขอแนะนำเมนูปลาตาเดียว เราเพิ่งจับได้สดๆ

เมื่อเข้านี้เอง ถือเป็นความภาคภูมิใจและเรื่องน่าอวดอ้างของหัวหน้าพ่อครัว
เลยทีเดียว”

“จ้ะเนอาปลาตาเดียวราดหมึกดำแล้วกัน” วิทเซอร์พยายามหักห้ามใจ
ไม่ให้ลิ้มตัวสิ่งอาหารหลายจานพร้อมกันในคราวเดียว เพราะรู้ดีว่ามันคงดู
ไร้รสนิยมไม่ใช่น้อย “ขอบคุณสำหรับคำแนะนำ ไม่อย่างนั้นข้าคงเริ่มทรมาน
เพราะเลือกไม่ถูก”

“ท่านจะรับ” หัวหน้าบริกรถาม “ไวน์ชนิดไหนดี”

“ช่วยเลือกที่เข้ากับอาหารได้มาให้ที ข้าไม่ค่อยมีประสบการณ์ด้านไวน์
เท่าไร”

“น้อยคนที่จะรู้เรื่องนี้” เฟบัส ราเวนกา ยิ้ม “แถมยังมีแค่ไม่กี่คน
ที่จะยอมรับออกมาตรงๆ อย่าได้กลัวไปเลย เราจะเป็นคนเลือกชนิดและ
ฤดูเก็บผลองุ่นให้เอง ท่านวิทเซอร์ ข้าไม่รบกวนแล้ว กินอาหารให้ร่อนยะ”

แต่คำอวยพรนั้นไม่บังเกิดผล เกรอลท์ไม่มีโอกาสได้ล่วงรู้เลยว่า
พวกเขาเลือกไวน์แบบใดมาให้ และรสชาติของปลาตาเดียวราดหมึกดำ
ในวันนั้นก็ยังคงเป็นปริศนาสำหรับเขา

จู่ๆ สตรีผมแดงก็ไม่คิดจะปิดบังการกระทำและหันมาสบตากับเขา
ตรงๆ นางแย้มยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้เขารู้สึกถึงเจตนาร้าย เขารู้สึกถึง
อาการสั่นไหวที่แล่นเป็นริ้วมาตามร่างกาย

“เจ้าคือวิทเซอร์นามเกรอลท์แห่งริเวียไซ์ไหม” คำถามนั้นเอ่ยออกมา
โดยหนึ่งในสามคนชุดดำที่เคลื่อนกายเข้ามาใกล้โต๊ะอย่างเงียบเชียบ

“ข้าเอง”

“ในนามของกฎหมาย เจ้าถูกจับกุมตัวแล้ว”

ข้าพเจ้าจักกล่าวการพิพากษาไปทำไม หากมิได้ทำอันใดผิด

วนิสวานิช โดย วิลเลียม เซกสเปียร์

ดอญ

บทที่สาม

ทนายความ ที่ศาลแต่งตั้งมาให้เกรอลท์หลบเลี่ยงไม่ยอม สบตากับเขา นางเอาแต่พลิกแพมเอกสารไปเรื่อย ๆ ด้วยความอดทน แบบที่ควรจะนำไปใช้กับเรื่องอื่นเสียมากกว่า ช้างในมีกระดาดอยู่เพียง ไม่กี่แผ่น พุดให้ชดก็คือสองแผ่น เขาได้แต่หวังว่าทนายจะจดจำมันได้ขึ้นใจ และสู้คดีให้เขาด้วยการเอ่ยวาจาที่ทำให้ทุกคนตะลึงงันได้ แต่เขาก็คิดว่า มันคงเป็นแค่ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ เท่านั้น

“เจ้าจู่โจมสหายร่วมห้องซึ่งสองคนขณะถูกคุมขังอยู่” ในที่สุดทนาย ก็เงยหน้าขึ้น “ขอทราบเหตุผลหน่อยได้ไหม”

“*ฟรีโม* (ประการแรก) เพราะข้าปฏิเสธไม่ยอมให้พวกเขาชวนลามช้า และพวกนั้นก็เลยเสียหัว ‘ไม่’ ก็คือ ‘ไม่’ *เซคุนโด* (ประการที่สอง) เพราะข้าชอบทบทวนผู้คน ส่วน *แตร์ติโอ* (ประการที่สาม) มันเป็นเรื่อง เข้าใจผิด พวกนั้นสร้างบาดแผลให้ตัวเองด้วยการเอาตัวกระแทกกับผนัง เพื่อหวังจะใส่ร้ายข้า”

เขาเอ่ยอย่างเชื่องช้าและระมัดระวัง การต้องใช้เวลาลอยอยู่ในคุกเป็น อาติตย์ทำให้เขาเฉยชาเต็มที

ทนายความปิดแฟ้มเอกสารก่อนจะเปิดออกมาใหม่อีกครั้งในทันใด จากนั้นนางก็จัดระเบียบบทรงผมที่ประดิดประดอยมาอย่างดีให้เรียบร้อย

“ฝ่ายผู้ถูกกระทำไม่พอใจเอาความเจ้าทรอก” นางทอดถอนใจ “มาสนใจข้อกล่าวหาของฝั่งอัยการกันบ้างดีกว่า ทางตุลาการศาลกล่าวหาว่า เจ้ามีความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ต้องได้รับโทษขั้นรุนแรง”

จะเป็นอย่างอื่นไปได้ยังงีละ เขาคิดขณะพินิจลักษณะหน้าตาของทนาย แล้วก็อดสงสัยไม่ได้ว่านางอายุเท่าไรกันแน่ตอนเข้าเรียนในโรงเรียนฝึกจอมเวท และนางอายุเท่าไรตอนจากมา

นอกจากจะผลิตผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหญิงและชายออกมาแล้วสถาบันฝึกสอนจอมเวททั้งสองแห่ง – สถาบันบานอาร์ดสำหรับผู้ชาย และสถาบันอาเรทซาสำหรับผู้หญิง ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะธาเนดต์ทั้งคู่ – ยังผลิตคนที่ถูกสังคมปฏิเสธออกมาด้วย แม้จะมีขั้นตอนการสอบคัดเลือกเข้าเรียนที่แสนเข้มงวด ซึ่งน่าจะใช้คัดเลือกและกำจัดเด็กไร้อนาคตออกไปได้โดยง่าย แต่การเล่าเรียนในเทอมแรกๆ ต่างหากที่จะคัดตัวและเผยตัวคนไร้อนาคตที่อาจซ่อนเร้นอยู่ได้ พวกเขาก็คือคนที่จะได้เผชิญกับประสบการณ์อันน่าเบื่อหน่ายและเป็นอันตราย ทั้งคนที่เก็บซ่อนความโง่เง่าและความขี้เกียจไว้ แล้วก็คนด้อยปัญญาจากทั้งสองเพศซึ่งไม่ควรอยู่ในสถาบันเวทมนตร์ ปัญหาก็คือส่วนใหญ่แล้วคนเหล่านี้นักเป็นทายาทของคนรวยหรือผู้ที่มีความสำคัญไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม และหลังจากถูกขับไล่ออกจากสถาบัน ก็ต้องมีคนลงมือทำอะไรสักอย่างกับเด็กหนุ่มสาวเจ้าปัญหาเหล่านี้เสียบ้าง สำหรับเด็กผู้ชายที่ถูกปฏิเสธจากสถาบันบานอาร์ดนั้นว่าไม่มีปัญหานัก เพราะพวกเขาจะไปเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของแผนกทูต กองทัพ ราชนาวิ หรือตำรวจ ส่วนตำแหน่งงานด้านการเมืองมักเหลือทิ้งไว้ให้กลุ่มคนที่โง่เขลาเบาปัญญาที่สุด ทว่าการจัดหาที่ทางให้เด็กผู้หญิงที่ถูกสถาบันเวทมนตร์ปฏิเสธลำบากกว่ามาก เพราะแม้จะถูกไล่ออกมาแล้วสาวน้อยเหล่านี้ก็ยิ่งถือว่าได้ก้าวผ่านเข้าไปในธรณีประตูดของสถาบันเวทมนตร์มาก่อนอยู่ดี ทั้งยังเคยได้ลองสัมผัสเวทมนตร์ระดับใดระดับหนึ่งมาแล้วด้วย และอิทธิพลที่เหล่าจอมเวทหญิงทั้งหลายมีต่อกษัตริย์ รวมถึงทุกชีวิตในวงการเมืองและเศรษฐกิจ ก็ทรงพลังเกินกว่าจะทิ้งหญิงสาวเหล่านี้ให้เคັงคว้างอยู่เฉยๆ ด้วยเหตุนี้จึงมีการจัดหาที่ทางอันปลอดภัยให้ ซึ่งก็คือการให้เข้าร่วมกับฝ่ายตุลาการ พวกนางจึงกลายมาเป็นทนายความ

ทนายฝ่ายจำเลยปิดแฟ้มเอกสารแล้วเปิดออกอีกครั้ง

“ข้าขอแนะนำให้เจ้ายอมรับผิดเสีย” นางกล่าว “โทษจะได้เบาลง--”

“จะให้ข้ายอมรับอะไร” วิทเซอร์เอ่ยแทรก

“หากท่านผู้พิพากษาถามว่าเจ้าจะยอมรับสารภาพไหม เจ้าจะต้องยินยอมตอบออกไปตามนั้น การยอมรับสารภาพนำมาใช้เป็นเหตุบรรเทาโทษได้”

“แล้วเจ้าตั้งใจจะสู้คดีให้ข้าด้วยวิธีใด”

ทนายความปิดแฟ้มเอกสารราวกับมันคือฝาโลงศพ

“ไปกันเถอะ ท่านผู้พิพากษารอเราอยู่”

ผู้พิพากษาคอยอยู่จริง ๆ เพราะขณะนั้นผู้ต้องหาคนก่อนหน้าถูกพาตัวออกไปจากห้องพิจารณาคดีพอดี เขาดูไม่ร่าเริงเท่าไรเลยแะสะเกรอลท์คิด

ไล่ระดับตราสัญลักษณ์แห่งเคอเร็ครูปโลมา ในยอดส์สีน้ำเงินบนกำแพงมีแมลงวันตอมหึ่งอยู่ ใต้ตราประจำดินแดนมีบัลลังก์ตุลาการตั้งอยู่ โดยมีคนสามคนนั่งอยู่เบื้องหลัง ได้แก่ อาลักษณ์รูปร่างผอมบาง รองผู้พิพากษาท่าทางอิดโรย และผู้พิพากษาซึ่งเป็นสตรีผู้มีสีหน้าท่าทางนิ่งสงบนัก

บริเวณบัลลังก์ทางด้านขวาของผู้พิพากษามีผู้ช่วยผู้พิพากษานั่งประจำอยู่ คอยทำหน้าที่เป็นอัยการ เขามีสีหน้าเคร่งเครียดและเอาใจจริงเอาใจเสียจนหากพบเขาในตรอกมืด ๆ คงมีแต่คนอยากหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า

ส่วนอีกฟาก ทางซ้ายมือของผู้พิพากษาเป็นคอกจำเลย หรือสถานที่ที่กำหนดให้เกรอลท์

หลังจากนั้นทุกสิ่งก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

“เกรอลท์ หรือที่เรียกกันว่าเกรอลท์แห่งริเวีย ผู้มีอาชีพอิวทเซอร์ ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดฐานฉ้อโกง ฉกฉวย และยักยอกทรัพย์สินของพระมหากษัตริย์ โดยเขาได้ลงมือร่วมกับบุคคลอื่นที่ถูกเขาล่อลวง และได้เพิ่มปริมาณเงินค่าจ้างในใบเสร็จที่ออกให้กับการบริการของเขา โดยมีเป้าหมายเป็นการแอบอ้างเอาเงินส่วนเกินนั้นมาเป็นของตน ก่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการคลัง หลักฐานคือรายงานฉบับหนึ่ง หรือโนติเตีย คริมินิส (เอกสารแจ้งเหตุ) ที่ผู้ฟ้องร้องได้แนบมาในแฟ้มนี้ด้วย

รายงานฉบับนั้น...”

สีหน้าอิดโรยและสายตาเหม่อลอยของผู้พิพากษาแสดงให้เห็นว่า สตรีผู้นำเลื่อมใสคนนั้นไหลหายไปไกลทีเดียว ทั้งยังชี้ให้เห็นด้วยว่ายังมีปัญหา และประเด็นอื่นๆ ที่นางนึกกังวลอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการชักริด เรื่องเด็กๆ เรื่องสีผ้าฆ่ามัน การตระเตรียมแบ่งสำหรับอบเค้กเมิลด์บ็อบบี้ และร่องรอย ขนาดใหญ่บนบันทึยอวบน้ำอันที่เป็นเหมือนลางบอกเหตุวิกฤตสมรสที่อาจเกิดขึ้น ดูเหมือนวิทเชอร์จะทำให้ใจยอมรับความจริงได้ง่ายๆ แล้วว่าตัวเขามีความสำคัญน้อยกว่าและไม่อาจแข่งขันกับปัญหาใดก็ตามดังกล่าวได้เลย

“คดีความที่จำเลยก่อ” ฝ่ายอัยการยังคงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ “ไม่เพียงแต่จะสร้างความเสียหายต่อดินแดนเรา แต่ยังถือเป็นการ บ่อนทำลายความสงบเรียบร้อยทางสังคมและทำให้ความขัดแย้งลุกลาม ซึ่งกฎหมายได้กล่าวเอาไว้ว่า—”

“รายงานที่แนบอยู่ในแฟ้มนี้” ผู้พิพากษาเอ่ยแทรก “ควรจะได้รับ การปฏิบัติจากศาลในฐานะ *ไพรบาติโอ เด เรลาโต* (หลักฐานการรายงาน) ซึ่งเป็นหลักฐานที่ถูกจัดหามาโดยบุคคลที่สาม ฝ่ายผู้ฟ้องร้องได้จัดหา หลักฐานอื่นมาอีกหรือไม่”

“ในตอนนี้...ยังไม่มีหลักฐานชิ้นอื่น...แต่ถึงอย่างไร เราก็จำเป็นต้อง ชี้ให้เห็นว่าจำเลยเป็นวิทเชอร์ เขาเป็นพวกกลายพันธุ์ เป็นพวกอยู่นอก ขอบเขตสังคมมนุษย์ ทั้งยังเหยียดหยามกฎหมายของมนุษย์และทำตัว อยู่เหนือกว่าอีกต่างหาก ในสายอาชีพที่เป็นเหตุแห่งอาชญากรรมและ เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมของเขานั้น นอกจากจะติดต่อกับเหล่าอาชญากรแล้ว เขายังสื่อสารกับพวกอมมนุษย์ รวมถึงสายพันธุ์ต่างๆ ที่เป็นศัตรูกับมนุษยชาติ มาแต่โบราณกาลด้วย การแหกกฎหมายถือเป็นนิสัยไร้ศีลธรรมส่วนหนึ่งของวิทเชอร์ และในกรณีของวิทเชอร์ *ผู้นี้* ศาลที่เคารพ การขาดหลักฐาน ก็ถือเป็นข้อพิสูจน์ขั้นดี...ที่พิสูจน์ให้เห็นถึงการทุจริตและ—”

“แล้วทางจำเลย...” เห็นได้ชัดว่าผู้พิพากษาไม่ได้สนใจเลยว่า การขาดหลักฐานจะพิสูจน์ให้เห็นถึงสิ่งใดบ้าง “แล้วทางจำเลยจะยอมรับ สารภาพหรือไม่”

“ไม่” เกรอลท์ไม่สนใจสัญญาณอันลึนหวั่งที่นายส่งมาให้
“ข้าบริสุทธ์ และข้าก็ไม่เคยก่อคดีใด”

เขามีความสามารถและเคยรับมือกับกฎหมายมาก่อน นอกจากนี้
เขายังชินชากับบรรณกรรมเชิงกฎหมายแล้วด้วย

“ข้าถูกกล่าวหาว่ามีความผิดเพราะอคติ—”

“ขอคัดค้าน!” ผู้ช่วยผู้พิพากษาดะโกน “จำเลยพูดโดยไม่มีมูลเหตุ!”

“คัดค้านเป็นอันตกไป”

“—เพราะอคติที่อีกฝ่ายมีต่อตัวข้าและอาชีพของข้า กล่าวคือ
เป็นเพราะ พรราเอยูดิซุม (ความลำเอียง) และ พรราเอยูดิซุม ก็เป็นสิ่งที่
ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด นอกจากนี้ข้ายังถูกกล่าวหาโดยหลักเหตุผล
ที่อ้างอิงมาจากรายงานนิรนามเพียงฉบับเดียว เทสติโมนีอุม อุหนีอุส นน
วาเล็ต, เทสติส อุนูส เทสติส นูลลุส (คำให้การของคนเพียงคนเดียว
ย่อมไม่ถือว่าชอบด้วยกฎหมาย ฉะนั้นคำให้การของคนเพียงคนเดียว
จึงมีความหมายเทียบเท่ากับการไม่มีคำให้การเลย) เออร์โก (ดังนั้น)
นี่จึงไม่ใช่การกล่าวหา แต่เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น กล่าวคือเป็นเพียง
พรายซัมพ์ซีโอ (ข้อสันนิษฐาน) และการคาดเดาก็มักก่อให้เกิดข้อสงสัย
อยู่เสมอ”

“อิน ดูบิโอ โปร เรโอ! (ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย!)”
นายฝ่ายจำเลยหยัดร่างขึ้น “อินดูบิโอ โปร เรโอ! ศาลที่เคารพ!”

“ศาลขอตัดสินให้มีการวางเงินประกันจำนวนห้าร้อยคราวน์โนไวแกรด”
ผู้พิพากษาเคาะค้อนกับบัลลังก์ ปลุกให้รองผู้พิพากษาผู้อดีตโรยตีนจาก
นิทรา

เกรอลท์ถอนหายใจ เขานึกสงสัยว่าสหยาพร้อมห้องขังทั้งสองอยู่แถวนี้
ด้วยหรือไม่ และคนทั้งคู่จะได้บทเรียนอะไรไปบ้างหรือเปล่า หรือเขาจะต้อง
เขียนตีสองคนนี้อีกสักยก

เมืองจะมีความหมายใดหากไร้ซึ่งผู้คน

โคริโอลานัส โดย วิลเลียม เชกสเปียร์

โคริโอลานัส

ก่อนเกิดเหตุการณ์ครั้งสำคัญแห่งโชคชะตา
เกรอลังมีชื่อเสียงในฐานะนักดาบผู้มากความสามารถ
เป้าหมายของเขามีเพียงกำจัดความชั่วร้ายให้หมดสิ้นไปจากโลกใบนี้

เกรอลังแห่งริเวียคือวิกเซอร์ฝีมือฉกาจ
เขาล่าสัตว์ประหลาดที่จ้องจะทำลายมนุษยชาติ
โดยใช้ตราหัตถ์ น้ำอมฤต และดาบประจำกายทั้งสองเล่ม
ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของวิกเซอร์ทุกคนในการต่อกรกับพวกมัน

แต่เรื่องราวกลับผิดพลาด เมื่อเกรอลังพบว่าดาบทั้งสองเล่มหายไป
ตอนนี้เขาต้องการมันคืน เพราะเหล่าจอมเวทกำลังวางแผนร้าย
และกลุ่มแมมก็กำลังรวมตัวกันอยู่

ฤดูกาลแห่งพายุโกลัมาถึงแล้ว...

มหากาพย์นิยายแฟนตาซีจากปลายปากกาของ
ANDRZEJ SAPKOWSKI

ที่มี ยอดขายกว่า 20 ล้านเล่มทั่วโลกและแปลแล้วกว่า 40 ภาษา

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5533-8

9 786161 855338

ทดลองอ่าน

